

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **V.H.N.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
v ČR bytem ...
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1,
Opletalova 1417/25

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4,
náměstí Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 10. 2017, čj. MV-106903-4/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 20. 11. 2017, doručenou Krajskému soudu v Plzni téhož dne, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 18. 10. 2017, čj. MV-106903-4/SO-2017 (dále též „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci žalované k novému

projednání. Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „Ministerstvo“ nebo „prvoinstanční správní orgán“), ze dne 13. 3. 2017, čj. OAM-998-15/ZR-2014 (dále též „prvoinstanční rozhodnutí“), jímž byla podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu a dle § 77 odst. 3 téhož zákona byla žalobci stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky.

II. Žaloba

2. Žalobce předně namítal, že žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, když její rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy s § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobce byl přesvědčen, že v tomto smyslu pak žalovaná rovněž opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy deklarované na zákonné úrovni v § 3 správního řádu. Zároveň nebylo možné přehlédnout, že napadené i prvoinstanční rozhodnutí jsou v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a při jejich vydání byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy základní zásady činnosti správních orgánů deklarované v § 2, 3 a 4 správního řádu.
3. Žalovaná rovněž pochybila, jestliže navzdory důvodné odvolací námitce aprobeovala nezákonný postup prvoinstančního správního orgánu spočívající v tom, že Ministerstvo zjevně nepostupovalo v souladu s § 4 odst. 2 a 4 správního řádu, když neprovedlo výslech žalobce ani jeho bývalé partnerky (matky žalobcova dítěte), kdy o jejich předvolání se správní orgán ani nepokusil.
4. Žalovaná se nedostatečně vypořádala s odvolací námitkou, již žalobce brojil proti tomu, že prvoinstanční rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a to především proto, že správní orgán zde zjevně nepostupoval v souladu s § 3 správního řádu, když přesto, že jde evidentně o řízení zahájené z moci úřední, nebyl v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce měl za to, že správní orgán zjišťoval toliko skutečnosti svědčící v jeho neprospěch, ty svědčící v jeho prospěch zjišťovat opomněl. Je zcela zřejmé, že odvolací řízení nepřineslo nápravu a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v tomto ohledu trpí nezákonností.
5. Žalobce dále namítal, že obě rozhodnutí (napadené i prvoinstanční) byla zcela zjevně nepřiměřená z hlediska jejich dopadů do žalobcova soukromého a rodinného

života. Závěr žalované a Ministerstva o přiměřenosti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu byl v naprostém rozporu se zjištěným skutkovým stavem. Žalobce má na území České republiky vytvořeny silné rodinné vazby. Přiměřenost rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu je přitom nezbytnou podmínkou samotné možnosti vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu dle aplikovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Jak vyplývá z ustálené judikatury, intenzita zásahu do soukromého a rodinného života cizince v případě rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu je nepoměrně vyšší než citelnost zásahu do života cizince v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o trvalý pobyt. Svou intenzitou dopadů do soukromého a rodinného života cizince se rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu ve smyslu výše citované judikatury blíží dopadům rozhodnutí o správním vyhoštění cizince z území.

6. Žalobce byl přesvědčen, že napadené rozhodnutí bylo tedy i pro svou zcela zjevnou nepřiměřenost v rozporu s § 77 odst. 2 písm. f). Žalovaná též nesprávně posoudila odvolací námitku co do rozporu prvoinstančního rozhodnutí s § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy že se prvoinstanční správní orgán nezabýval dostatečně všemi kritérii zmíněnými v předmětném ustanovení. I za situace, kdy byl účastník řízení pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, nebyly dle žalobce dány důvody pro zrušení trvalého pobytu, a to především proto, že rozhodnutí nebylo přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce má povolení k trvalému pobytu na území České republiky již velmi dlouhou dobu, většinu svého dospělého života prožil v České republice a ve Vietnamu již nemá žádné relevantní vazby. Žalobce má v České republice vybudované silné sociální vazby a považuje ji za svůj domov, jehož ztráta by pro něj byla značnou osobní tragédií.
7. Správní orgán žalobcův případ očividně paušalizoval a jeho odůvodnění je zcela nepřezkoumatelné. Správní orgán očividně odůvodnil zrušení pobytu obecnými a paušalizujícími tvrzeními o drogové trestné činnosti, aniž by individuálně posoudil konkrétní činnost účastníka řízení. Takové odůvodnění je nepřezkoumatelné. Celkově se správní orgán přiměřeností vůbec nezabýval, proto takové rozhodnutí nemůže obstát, pokud bylo posouzení přiměřenosti a individuální charakteristika účastníka řízení zcela vágní. Žalobce v té souvislosti citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012, kde kasační soud mj. konstatoval: „V této souvislosti zdejší soud připomíná, že přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, čj. 7 As 112/2011-65; či nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11)“. Dle dikce § 174a zákona o pobytu cizinců je pak správní orgán povinen: „Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona

správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. “ Žalobce doplnil, že výčet uvedený v citovaném ustanovení je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy, dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž § 174a tohoto zákona nabízí odpověď na otázku, co je onou přiměřeností. Uvedené zákonné ustanovení nabízí onen minimální výčet okruhů, s nimiž se správní orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí vypořádat. V této souvislosti nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře nebo se s nimi nevypořádá vůbec. Správní orgán má povinnost přiměřenost dopadů zkoumat z úřední povinnosti. Jakékoliv odůvodnění ohledně dopadů rozhodnutí však v napadeném rozhodnutí absentuje. V situaci, kdy je ale správní orgán povinen postupovat dle § 3 správního řádu, tj. tak, aby zjistil skutečný stav věci, tak je jeho povinností, aby se minimálně pokusil o to, že účastníka buďto vyslechne k problematice faktorů uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců, nebo jej jakýmkoliv jiným způsobem vyzve k tomu, aby se k předmětné problematice vyjádřil, případně se uvedené náležitosti pokusí zjistit sám jiným způsobem. Pokud však meritorní rozhodnutí správního orgánu neobsahuje žádnou úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, tak jak to požaduje § 174a zákona o pobytu cizinců (jak je tomu v tomto případě), jedná se o porušení nejen tohoto ustanovení zákona, ale také § 3 správního řádu, jelikož nelze ani v nadsázce hovořit o tom, že se správní orgán pokusil zjistit skutečný stav věci mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností nevypořádal, jednal také v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že se ztotožnila se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací prvoinstančního správního orgánu. Žalovaná považovala žalobní námitky za nedůvodné, když ze spisového materiálu nevyplývají žádné nové skutečnosti žalobcem uváděné. Žalovaná v podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál; žalobu coby nedůvodnou navrhla zamítnout.

IV. Jednání před soudem

9. Při jednání před soudem dne 21. 11. 2018 žalobcův zástupce setrval na žalobní argumentaci, nadto informoval soud o skutečnosti, k níž došlo po vydání napadeného rozhodnutí a která tak nemohla být zohledněna při posuzování

přiměřenosti dopadu rozhodnutí v žalobcův prospěch. Proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání za trestnou činnost, za kterou byl již v minulosti odsouzen, a usnesením Okresního soudu v Teplicích byl vzat do vazby. Žalobcův zástupce vyvozoval pozitivní závěry pro žalobce z usnesení o propuštění z vazby, kde soud konstatoval, že bylo shledáno dostatečné žalobcovo zázemí na území ČR tak, aby mohl být propuštěn z vazby. Zástupce v té souvislosti předložil soudu usnesení Policie České republiky ze dne 19. 9. 2017, čj. KRPU-63772-135/TČ-2017-040972, kterým bylo vůči žalobci zahájeno trestní stíhání za spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy (ve spolupachatelství), dále usnesení Okresního soudu v Teplicích ze dne 21. 9. 2017, čj. 0 Nt 52/2017-27, na základě kterého byl žalobce vzat do vazby, usnesení Okresního soudu v Teplicích ze dne 8. 6. 2018, čj. 23 T 1/2018-935, na základě kterého byl žalobce propuštěn z vazby.

V. Posouzení věci krajským soudem

10. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
11. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
12. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
13. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud ze správního spisu ověřil, že dne 20. 5. 2014 bylo z moci úřední s odvolatelem zahájeno řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, podle kterého *Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince*. Žalobce byl totiž rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 3. 2014, čj. 2T 2/2013-1822 (pravomocný dne 21. 3. 2014), odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání tří let za spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1 a odst. 2 písm. a) a c) trestního zákoníku, a to dílem ve stádiu pokusu. Stran dopadu rozhodnutí do žalobcova rodinného a soukromého života Ministerstvo zjistilo, že žalobce je svobodný a s bývalou družkou má nezletilé dítě, které je státním občanem Vietnamské socialistické republiky a má na území ČR povolen trvalý pobyt. Z vyžádaného šetření odboru sociálních věcí Úřadu městské části Praha 17 (dále též „OSPOD“) ze dne 15. 12. 2016 však bylo zjištěno, že žalobce a jeho dítě spolu

nikdy nežili ve společné domácnosti a žalobce o dítě prakticky nikdy nejevil zájem. Na území ČR má také rodiče a sestru, avšak z Cizineckého informačního systému je zřejmé, že se na území České republiky nenacházejí žádní rodinní příslušníci žalobce, kteří by na něm byli pobytově závislí. Žalobce nedisponuje platným živnostenským oprávněním a není zapsán v obchodním rejstříku. Rozsudkem Okresního soudu v Chebu ze dne 3. 6. 2016, čj. 7 T 43/2016-94, byl dále odsouzen k trestu odnětí svobody v délce dvou měsíců s podmíněným odkladem na dobu dvaceti měsíců za spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 trestního zákoníku a k trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šestnácti měsíců. Závažnost drogové trestné činnosti, její páčání v rámci organizované skupiny, délku nepodmíněného trestu i následné další žalobcovo odsouzení považovalo Ministerstvo za skutečnosti převyšující fakt, že v České republice žijí odvolatelovi nejbližší příbuzní a on sám zde již delší dobu pobývá. Prvoinstanční správní orgán uvedl, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je v daném případě žádoucí s ohledem na ochranu společnosti, a to především ohrožené skupiny mladistvých.

15. Žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolal a tvrdil, že z přiložených fotografií je zřejmé, že jeho nezletilé dítě je na něm citově závislé a že ve správním spise popsany stav jejich vztahu již není aktuální. Žalovaná odvolání zamítla a v napadeném rozhodnutí oponovala, že ze zprávy OSPOD bylo zřejmé, že odvolatel se o dítě od jeho narození prakticky nezajímal, za poslední tři roky se s ním viděl asi dvakrát, a to tehdy, kdy si jeho rodiče vzali dítě k sobě na prázdniny na jeden týden. Žalovaná konstatovala, že vydaná rozhodnutí neznamenají zákaz žalobcova pobytu na území ČR a rovněž neznamenají zákaz žalobcova styku s jeho dítětem.
16. Žalobce konkretizoval obecná tvrzení o porušení § 2, § 3, § 4, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu, resp. § 174a zákona o pobytu cizinců námitkou o pochybení spočívající v neprovedení výsledku žalobce ani jeho bývalé partnerky.
17. Soud v té souvislosti připomíná, že správní orgán je ve smyslu § 4 odst. 4 správního řádu povinen umožnit dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. Vzhledem k tomu, že řízení o zrušení trvalého pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců je zahajováno z úřední činnosti, je takové správní řízení převážně ovládáno zásadou vyšetřovací, tzn. břemeno tvrzení a břemeno důkazní jsou převážně přenesena na správní orgán, byť nikoliv absolutně, jelikož § 52 správního řádu předpokládá aktivní účast účastníků řízení v procesu dokazování a tvrzení. Z uvedeného tak vyplývá, že v řízení o zrušení pobytového statusu žalobce se předpokládá významná aktivita správního orgánu při zjišťování skutečného stavu věci (k tomu srov. § 50 a násl. správního řádu), čemuž Ministerstvo dostalo tím, že zajistilo dostatek podkladů, které soud shledal za dostatečné pro vydání rozhodnutí (viz níže).

18. Žalobce v souzené věci využil práva navrhopat důkazy, a jednak předložil žalovanému správnímu orgánu fotografie údajně znázorňující žalobcův silný citový vztah k dceři, a dále navrhoval provedení výslechů.
19. Stran neprovedení navrhovaných výslechů soud primárně připomíná, že ačkoliv byl žalobce oprávněn navrhopat důkazy na podporu svých tvrzení, správní orgán (považoval-li to za vhodné), nebyl těmito návrhy vázán. Ministerstvo mělo v dané věci k dispozici šetření provedené OSPOD v rozsahu postačujícím pro závěry učiněné správními orgány a tudíž nebylo nutné žalobcovu bývalou partnerku vyslýchat před cizineckými správními orgány. A ve vztahu k neprovedení žalobcova výslechu soud připomíná, že takový výslech má zvláštní povahu. Ke skutkovým a právním otázkám věci se účastník správního řízení vyjadřuje také (a většinou především) svými tvrzeními a stanovisky uplatňovanými v celém průběhu řízení, nikoliv prostřednictvím účastnického výslechu jako formalizovaného důkazního prostředku. Účastnická výpověď není totiž ve své podstatě ničím jiným, než skutkovými tvrzeními rozhodných skutečností ze strany účastníka. Bylo na žalobci, aby tvrdil rozhodné skutečnosti. Jak je uvedeno výše, správní orgány zhodnotily vše, co v řízení vyšlo najevo, přičemž postupovaly v intencích závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2007, čj. 3 As 32/2006-52, podle něhož *„záleží na správním orgánu, v jakém rozsahu bude zjišťovat skutkový stav. Provedení důkazu navrženého účastníkem tak může správní orgán odmítnout, je-li takový důkaz nadbytečný.“* Soud je tedy toho názoru, že i v tomto směru není žalované ani prvoinstančnímu správnímu orgánu co vytknout. Na tomto závěru nemohly ničeho zvrátit ani žalobcem doložené fotografie, protože z nich není ani patrné, kdo je na nich zachycen, kde a kdy byly fotografie pořízeny.
20. Soud nepřisvědčil ani tvrzení, že prvoinstanční správní orgán zjišťoval pouze skutečnosti svědčící v žalobcův prospěch.
21. Ministerstvo v průběhu řízení zajistilo řadu podkladů (rozsudky trestních soudů, výpisy z evidencí, vyjádření vězeňské služby, vyjádření OSPOD), zatímco žalobce se na obsahu spisového materiálu stran skutkového stavu podílel pouze předložením nic neříkajících fotografií. Nikoliv, správní orgán nezjišťoval pouze skutečnosti v žalobcův prospěch, ale shromažďoval podklady v rozsahu, který objektivně popsal skutečnost. Správním orgánům nelze klást k tíži, že podklady jimi zajištěné nesvědčí dle žalobcova názoru v jeho prospěch.
22. Žalobce rovněž namítal, že rozhodnutí byla zjevně nepřiměřená z hlediska jejich dopadů do žalobcova soukromého a rodinného života, čímž byl porušen § 174a zákona o pobytu cizinců.
23. Soud konstatuje, že žalobce nepopíral fakt, který byl příčinou zahájení správního řízení o zrušení cizincova trvalého pobytu (= pravomocné odsouzení, viz výše).

Nemůže tak být sporu o tom, že se dopustil jednání, jímž naplnil skutkovou podstatu trestného činu, jehož objektem je zájem na ochraně společnosti a lidí. Již obecnou a typovou společenskou nebezpečnost takového kvalifikovaného trestného činu je nutno hodnotit jako vysokou, a to zejména ve vztahu k významu společenského zájmu chráněného uvedenými ustanoveními trestního zákoníku. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016-30 (všechna zde zmíněná rozhodnutí kasačního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz), stran otázky posuzování možných dopadů rozhodnutí do osobního a rodinného života cizince-pachatele závažné drogové kriminality konstatoval mj. toto: *„Žalobce se dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsany zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. i rodinného života jeho manželky a dětí, považovat za nepřiměřený. (...) Stěžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženímhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženímhodného jednání vyvarovat.“* Soud je přesvědčen, že tyto závěry plně dopadají i na věc vedenou Krajským soudem v Plzni pod sp. zn. 30 A 196/2017.

24. Správní orgány při posuzování přiměřenosti dopadu vycházely z podkladů obsažených ve správním spise. Ke zjištění intenzity rodinných vztahů mezi žalobcem a jeho dcerou, resp. bývalou partnerkou byla provedena potřebná šetření. Ministerstvo si vyžádalo od Vězeňské služby vyjádření, podle něhož žalobce nebyl po celou dobu výkonu trestu odnětí svobody navštíven ani dcerou, ani její matkou. Dále byl dožádán příslušný OSPOD, který k věci uvedl následující: *„Matka bydlí již 3 půl roku spolu s nezletilou a se svým současným přítelem p. M.G. S otcem nezletilé matka nevedla nikdy společnou domácnost. S dcerou se její otec za poslední 3 roky viděl cca 2x, a to při té příležitosti, kdy si rodiče otce po zkontaktování a po domluvě s matkou vzali nezletilou k sobě o prázdninách na jeden týden do Chebu. Otec nezletilé se o dceru nestará, neplatí na svoji dceru žádné výživné, nedává jí žádné dárky, matka nikdy ani o výživné nežádala. Matka a otec nezletilé mají vůči sobě vyhýbavý postoj, nijak spolu nekomunikují, a to z toho důvodu, že doposud nemají vyřešeny finanční záležitosti z minulosti. Matka nezletilé je v domácnosti, nepobírá žádné sociální dávky, s nezletilou je finančně závislá na svém příteli.“* Tyto poznatky žalobcem tvrzený intenzivní citový vztah k dceři významně relativizují.
25. Nadto, žalobcova tvrzení (v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí i v žalobě)

o nepřiměřeném dopadu byla pouze obecná (povolení k pobytu trvající více než jedenáct let, mnoho přátel, silné rodinné, ekonomické, kulturní a sociální vazby, plná integrace do společnosti). Proti tomu stála konkrétní zjištění učiněná správními orgánem, která žalobcova tvrzení vyvracela.

26. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012-39, dospěl mj. k závěru, že „ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“ Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány uvážily nezaujatě a dostatečně okolnosti žalobcova rodinného a soukromého života, když vzaly v úvahu všechny relevantní okolnosti daného případu a přihlížely ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Správně shledaly, že do žalobcova soukromého a rodinného života bude sice negativně zasazeno, avšak tento dopad, viděno především optikou závěrů vyjelených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016-30, bude přiměřený.
27. Stran skutečností uvedených v průběhu jednání před soudem (= skutečnosti týkající se vazby, resp. propuštění z ní v novém trestním řízení proti žalobci) soud může konstatovat jen to, že musel vycházet ze skutkového stavu, jaký tu byl v době rozhodování cizineckých správních orgánů v roce 2017, nikoliv v době rozhodnutí trestního soudu o propuštění z vazby v roce 2018.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

28. Jelikož žaloba nebyla na základě výše uvedené argumentace neshledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem zamítl.
29. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 21. 11. 2018

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu